

BULETINUL BISERICII

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

*Pocăința este un adevărat cutremur al inimii, o răsturnare profundă a ființei,
o curățire a cugetului, o întoarcere către Dumnezeu.*

– Părintele Ioan de la Schitul Sainte-Foy

Nr. 620 / 18 octombrie 2026

SFÂNTUL PĂRINTE
CONSTANTIN SÂRBU

1905 – 1975
† 23 OCTOMBRIE

DRUMUL GOLGOTEI

Text de: Ciprian Voicilă

Întreaga viață a Părintelui Constantin Sârbu i se înfățișează privitorului ca o rană deschisă. Uneori, Părintele Constantin îmi pare a fi un trandafir înmiresmat, de o frumusețe iradiantă, crescut pe un munte de suferință. „Sunt fiu de muncitor cu palmele, fără pământ”, își începe biografia Părintele, în Memoriul trimis Patriarhului Justinian, în 1962.

Pruncul Constantin rămâne orfan de mamă, de la vârsta de un an. Este crescut de bunica, o femeie simplă, dar care agonisise multă evlavie în suflet. Visul ei era să-și vadă nepotul preot. „Să te faci preot, căci preotul nu moare niciodată de foame!”, i-a spus odată bătrâna. O scenă cutremurătoare are loc în copilăria fragedă a Părintelui Constantin. Odată, bunica l-a așezat dinaintea icoanei Maicii Domnului și i-a spus: „Aceasta este Mama ta cea mai adevărată, ea îți va purta de grijă, ei să te rogi!”

Pentru a-și vedea visul aievea, bunica își vinde juninca din bătătură. Din banii câștigați astfel îi va plăti nepotului ei meditațiile. În 1919, Constantin intră al treilea la seminar,

dintr-un număr impresionant de candidați: 500.

În anii de seminar, Constantin este nevoit să muncească în fabrica de cherestea și să ofere meditații pentru a-și cumpăra un creion, o carte, o peniță. „Câtă deosebire între noi, cei săraci de atunci - remarca el -, care am învățat carte cu lacrimi și sânge, și între elevii de astăzi, care primesc de la stat cărți gratuite, hrană, scutire de taxă și burse!” Student la Facultatea de Teologie din București, în lipsa unei camere la cămin, doarme o vreme în sala de așteptare a Gării de Nord. Mănâncă resturile de la cantină, rămase de la studenții care erau fericiții posesori ai unei cartele.

Cinci ani așteaptă o parohie. Se căsătorește cu Maria K. Constantinescu, deși familia ei nu-l acceptă. Prea era mare, în ochii lumii, diferența socială, de statut și de bunuri materiale, dintre ei! După numai șapte ani de căsnicie, Maria părăsește viața aceasta amară și vremelnică pentru Împărăția veșnică a lui Dumnezeu. Părintele Constantin va crește, de unul singur, două fete orfane.

Slujirea aproapelui la Huși și București

Devenind preot la Catedrala Episcopală din Huși, în 1934, construiește un azil de bătrâni pentru vârstnicii bolnavi, neputincioși, proveniți din trei județe, cât avea Eparhia Hușilor pe atunci. Inima Părintelui nu tânjea după funcții lumești. Refuză postul de consilier, motivând: „Pe mine mă atrăgea sufletul cinstit și cald al oamenilor simpli, din mijlocul cărora mă ridicasem și pe care voiam să-i ajut, să-i mângâi și să-i încurajez, pe linia Bisericii, bineînțeles,

căci altă linie nu cunoșteam”.

În 1938 este numit preot paroh la Vergu. „Am obținut doar Parohia Parcul Călărași-Vergu, nou-înființată în octombrie 1938, fără biserică, fără casă parohială, fără teren și fără salariu timp de doi ani. Dar bucuria mea era că mă găsesc, în sfârșit, printre muncitori. Cartierul Vergului, în anul 1938, data când am fost numit paroh acolo, nu era ca acum, cu blocuri, cu străzi pavate și cu instituții de cultură. Ci bieții oameni, muncitori modești și cu copii mulți, hălăduiau, parte din ei, în niște chichinețe înfricoșătoare, cu pământ pe jos și cu străzi desfundate”, mărturisea Părintele Constantin Sârbu, cititorul simțind printre rânduri cum inima Părintelui devenise una cu inima nevoiașilor înglodați în munca istovitoare, condamnați la sărăcie lucie, fără o rază de soare, de bucurie care să le lumineze viața.

Părintele le predica Evanghelia, încercând să-i ajute în fel și chip: „Paralel cu acțiunea aceasta, am întreprins ajutorarea familiilor nevoiașe în tot cursul anului; iar la Paști și la Crăciun, două sute de familii primeau câte o pungă de 10 kg de alimente: slănină, făină, săpun etc. Iar iarna și lemne, cei mai lipsiți dintre ei. Doctorul Iancu Dinu și doctorița Maria Ursulescu dădeau consultații gratuite bolnavilor, iar biserița le dădea gratuit medicamente. Un serviciu de colportaj difuza carte bună, pe care o recomandam de la Altar la sfârșitul fiecărei slujbe. O bibliotecă de cărți alese împrumuta cărți tot în biserică”.

Părintele luptă cu potențații vremii pentru a obține un teren pe care se va construi Biserica Parcul Călărași-Vergu. Clădește biserica, o sală de conferințe, clopotnița, casa parohială.

Părintele celor urgisiți de soartă voia „o biserică activă, să satisfacă sufletul omului în toată plenitudinea sa. Biserica mea trebuia să fie o biserică misionară. Sala de jos trebuia să dea învățătură sfântă tuturor celor simpli și celor învățați, printr-un sistem de misionarism laic - în sensul Sfântului Ioan Gură de Aur. Alături trebuia să funcționeze cantina pentru săraci, potrivit cuvintelor Mântuitorului: Milă voiesc, iar nu jertfă. Apoi orfelinatul, cinematograful religios cu seară de teatru religios etc. Erau visuri care nu s-au împlinit și nu se vor împlini pentru mine niciodată”. Pe cât de fierbinte era elanul cu care sufletul Părintelui se dedica celor lipsiți, pe atât de înghețată și dezolantă era neînțelegerea semenilor care ar fi putut să-i dea o mână de ajutor. În același Memoriu mărturisea, plin de amărăciune: „Iar pentru construcția bisericii și a celorlalte lucrări am primit altceva: lacrimi, umilințe, spini... Așa trebuie să fie? Poate. Dar eu nu le pot înțelege”.

A clădit biserici vii, suflete în care a aprins văpaia credinței

Părintele Constantin a ridicat nu doar ziduri. A clădit biserici vii, suflete în care a aprins văpaia credinței: „Dacă pe mine m-a preocupat ceva în viața aceasta, a fost formarea omului nou în Biserică. Mai auziți că se vorbește de omul nou. Să știți că omul nou nu se poate forma decât în Biserică. De aceea, vă rog pe cei care vreți să rămâneți în biserică, la rugăciune, să vă rugați împreună cu mine! Eu simt pulsul fiecăruia. Știu dacă cineva este numai figurant sau dacă se roagă”.

Este condamnat pe nedrept de orânduirea comunist-atee la opt ani de

închisoare. În detenție este torturat. „Puteți să mă chinuiți cât vreți, dar nu mă lepăd de Hristos!”, le spune torționarilor. Urmează doi ani de domiciliu obligatoriu, în Bărăgan. Acolo îl va întâlni părintele Gheorghe Calciu, în luna mai 1963, care va mărturisi: „Vorbea cu o dragoste și o convingere interioară atât de puternică, încât fără să vrei te simțeai prins într-un fel de zbor spiritual și de iubire pentru tot. Plecai din biserică având o iubire mai mare pentru semenii, cu un sentiment de solidaritate pentru aproapele tău și cu o binecuvântare care te însoțea toată săptămâna, dacă din pricina muncii istovitoare de la fermă nu mai aveai timp să-l întâlnești pe Părintele Constantin sau dacă el, prins de grija pentru toți, nu mai ajungea în cursul săptămânii să te întâlnească. În felul acesta, zilele noastre de exil în satul Viișoara căpătau un sens purificator, o justificare împotriva absurdului în care trăiam de aproape douăzeci de ani”.

Paroh la Sapienței, predică plină de curaj.

Cuvântul său de foc dă în vileag falsitatea, antiumanismul și spiritul antihristic al ideologiei materialist-dialectice, îmbrățișată de statul comunist. I se propune să devină informator, este amenințat cu noi ani de ocnă, dar refuză cu îndârjire.

În toate aceste încercări, în fața cărora cuvintele devin neputincioase, Maica Domnului i-a fost alături. Una dintre cele mai cutremurătoare dovezi, mai ales pentru mentalitatea comunistă, materialistă și atee, a fost apariția chipului Maicii Domnului pe sticla ușii de la intrarea în biserică. O mulțime de oameni au venit să vadă minunea. Comuniștii au înlocuit

geamul. Zadarnic, însă! Minunatul chip a reapărut. Doar Părintele Constantin, în loc să o vadă pe Maica Domnului, vedea Drumul Golgotei, o prefigurare a chinurilor pe care avea să le îndure în temniță.

La capătul unei vieți marcate de nesfârșite lipsuri, neînțelegere oarbă venită din partea semenilor și nesfârșite chinuri, Părintele Constantin are parte de un sfârșit martiric. În 1975 i se sugerează să accepte o internare și o operație la stomac. Părintele Ilarion Argatu, venit să îl spovedească și împărtășească, vede o aureolă în jurul capului său. „Cunună de martir!”, a exclamat încercatul luptător în războiul nevăzut cu duhurile potrivnice. Sufletul bun și cald al Părintelui Constantin a părăsit această lume nu înainte ca el să îi spună unei ucenice: „Am mare nevoie de rugăciunea voastră sinceră și profundă. Eu voi fi permanent cu voi. Chemați-mă! Nu uitați că rugăciunea este totul și că rugăciunea în biserică este și mai importantă”.

DIN ÎNVĂȚĂTURILE MARELUI DUHOVNIC

Părintele insista asupra faptului că viața creștină este viață de obște. „Sfântul Ioan Gură de Aur spune limpede: «Cine nu a lucrat pentru ridicarea și mântuirea aproapelui nu se poate mântui pe sine». La Judecată vom merge cu toții, de mână și vom fi întrebați ce am făcut pentru cel de alături. Vom fi judecați nu atât pentru răul pe care l-am făcut, cât pentru binele pe care am neglijat să-l facem.”

Marele duhovnic ținea foarte mult la ordinea și disciplina în biserică.

„Ai intrat în biserică, fă-ți semnul crucii și nu te mai mișca de colo-colo, că mari păcate faci, neputându-te nici tu ruga și nelăsând nici pe cel de lângă tine să se roage. Minte și inima să-ți fie îndreptate către Dumnezeu. Cine are voce, să-I cânte lui Dumnezeu, că El i-a dăruit-o, iar cine n-are voce, să-I cânte cu sufletul.”

Sursa: ziarullumina.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Marți <i>20 octombrie</i>	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă <i>24 octombrie</i>	18:00	Vecernia și Litia
Duminică <i>25 octombrie</i>	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Efeseni 2, 4-10; Ev. Luca 8, 26-39; glas 4, voscr. 10 → Duminica a 23-a după Rusalii → Sf. Mc. Marcian și Martirie → Sf. Tavita
	18:00	Vecernia și Litia → Sf. Mare Mc. Dimitrie, Izvorătorul de Mir

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.

Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București